

Fællesrepræsentationen har ogsaa peget paa de fiskale Følger af fri Næring. Det offentlige vil miste den ved Lovens § 14 hjemlede Bevillingsafgift, der fordeles med $\frac{2}{3}$ til Staten og $\frac{1}{3}$ til Kommunerne. I Finansaaret 1926—27 har den samlede Bevillingsafgift andraget ca. 385 000 Kr.

Ogsaa paa anden Maade kan et saadant Systemskifte forventes at faa økonomiske Følger for det offentlige. I de nuværende Bevillingshavere har Stat og Kommune i det store og hele en Række gode Skatteydere, som vil falde bort, hvis, som det kan befrygtes, udenlandske Selskaber overtager Teatrene, uden at man kan forvente Ækvalivalent ved Beskatning af disse Selskaber, der paa forskellig Maade vil kunne indrette sig saaledes, at de ikke faar nogen betydelig skattepligtig Indtægt her i Landet.

Foruden Næringsfrihed og Bevillingssystem kan der endnu være Tale om et tredje System, nemlig kommunal Biografteaterdrift, der er gennemført i Norge. Tilhængerne af dette System har som dets Fordele navnlig fremført, at kommunal Drift vil medføre bedre Film, bedre Teatre og større økonomisk Udbytte for Kommunerne, hvortil kommer, at disse gennem det indvundne Overskud vil blive sat i Stand til at yde Støtte til kulturelle Formaal af forskellig Art. Spørgsmaalet herom var allerede fremme under Rigsdagsforhandlingerne om den nugældende Lov, uden at denne Driftsform dog fandt Tilslutning, og efter de fra Norge indhøstede Erfaringer siden Lovens Ikrafttræden kan kommunal Biografteaterdrift heller ikke nu anbefales indført her i Landet. Med Hensyn til Filmens Kvalitet gælder det samme som for Sveriges Vedkommende, at Forskellen fra de i Danmark fremviste Film ikke er mærkbar, idet man ogsaa i Norge er henvist til at dække Hovedparten af Filmforbruget med amerikanske Film. Tilvejebringelse af gode Biografteaterbygninger medfører, at Kommunerne faar betydelige Pengemidler bundne i disse Bygninger. Men selv om man ser bort fra denne Kapitalopofrelse, har kommunal Biografteaterdrift næppe medført nogen økonomisk Fordel for Kommunerne. Man har da ogsaa fra forskellig Side i Norge paa-peget det hensigtsmæssige i, at Driften af Biografteatrene ved en Ordning som den danske, overlades til Privatpersoner, der ved deres Dispositionsfrihed har større Forudsætninger for at opnaa et økonomisk heldigt Driftsresultat end kommunale Embedsmænd, der i deres Dispositioner altid vil være bundne af en Række særlige Hen-

syn. Kommunerne vil da gennem Skatter og Afgifter uden Kapitaludlæg og uden den betydelige Risiko, der er forbundet med Biografteaterdriften, kunne indvinde en Indtægt af Biografteatrene, der endda kan forventes at blive større end under den kommunale Drift.

Justitsministeriet maa efter det anførte mene, at man bør lade det have sit Forblivende ved det nuværende Bevillingssystem som det for danske Forhold mest heldige, og man har i det hele ikke ment at burde foretage Forandringer af mere principiel Natur i den nugældende Lov.

Med Hensyn til de foreslaaede Ændringer henvises til de efterfølgende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Første Stykke er enslydende med Lov 1922 § 1, 1. Stykke. Nærmere Regler om Meddelelse af Biografbevillinger er fastsat i Justitsministeriets Bekendtgørelser Nr. 163 af 27. April 1922 og Nr. 445 af 6. Oktober s. A.

2.—4. Stykke er ny.

Justitsministeren bemyndiges herved til at bestemme, at en vis Brøkdel af Forevisningstiden i Biografteatrene skal anvendes til Forevisning af danske Film, og til at træffe de til Gennemførelsen af et saadant Paabud nødvendige Foranstaltninger; der gives derhos en Definition af, hvad der i Henhold til Loven skal forstaaes ved danske Film, saaledes at Afgørelsen i hvert enkelt Tilfælde træffes af Justitsministeren.

Disse Bestemmelser, der har deres Forbillede i en italiensk Lov af 16. Juni 1927, er indsat for herigennem at skabe Mulighed for at støtte den nationale Filmindustri.

I 5. Stykke har man ændret Bestemmelsen i Lov 1922 § 1, 2. Stk., saaledes, at Bevilling som Regel gives til en Enkeltperson, men dog ogsaa kan gives til Foreninger, Selskaber, Institutioner og Kommuner. Ministeriet har foretaget denne Ændring bl. a. under Hensyn til de Anker, der har været rettet mod den Praksis at udstede Bevillinger til to Personer i Forening. Dette, hævder man, medfører saa godt som altid uheldige og for det paagældende Teaters Drift skadelige Tilstande. Ministeriet maa i nogen Maade indrømme Berettigelsen af disse Anker og vil derfor anse det for rigtigt fremtidig at komme bort fra saadanne Dobbeltbevillinger.